

MET KOP EN SCHOULDERS

Dit jaar is het de RedBull van Max die met kop en schouders boven de concurrentie uitsteekt. In 1932-1933 gold hetzelfde voor de Alfa Romeo P3. In dit geval gaat het niet meer om de echte auto, maar om de 1:18 P3 van CMC.

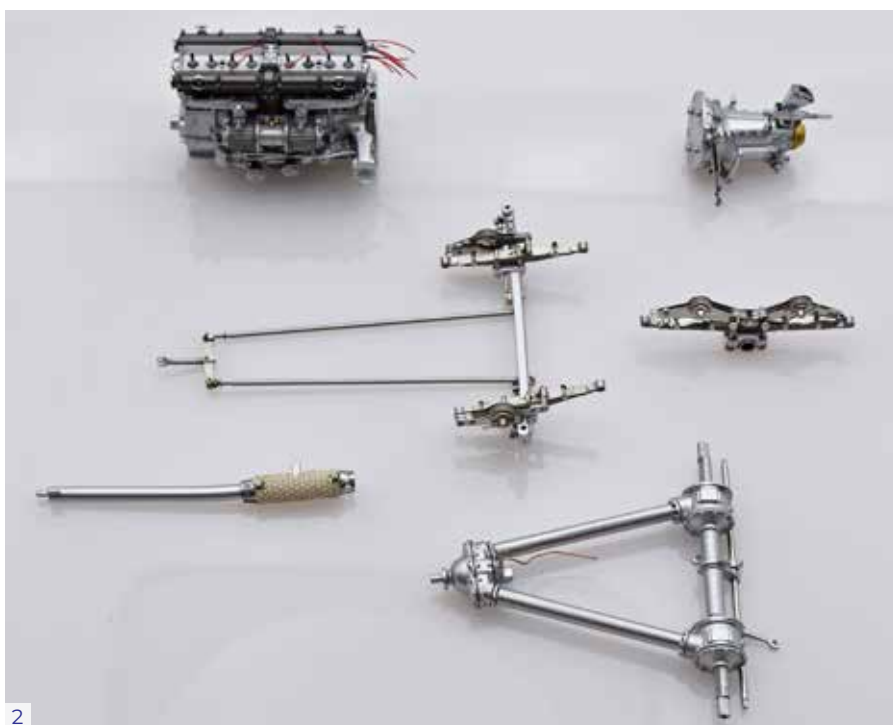
Wie kent 'm niet, Enzo Ferrari? In de jaren dat hij onder meer Alfa Romeo-dealer was in Modena wist hij de geniale ontwerper Vittorio Jano van Fiat los te weken en naar Alfa te krijgen. Dat was in de jaren twintig. Jano construeerde de succesvolle Alfa Romeo P2/Tipo A, de allereerste single-seater van

het merk. Hij had nog meer in petto, want in juni 1932, halverwege het seizoen, werd de P2 afgelost door de P3/Tipo B. De slechts 700 kg wegende bolide werd aangedreven door een 2.654 cm³ grote acht-in-lijn met dubbele Roots-compressor. Eigenlijk bestond de achtcilinder uit twee vier-in-lijn blokken met beide een eigen carburateur, vandaar die dubbele

Roots-compressor. De P3 was een instant succes en won de resterende zes races van dat jaar. De eerste, de Grote Prijs van Italië op Monza, werd een prooi van Tazio Nuvolari. In 1933 stond Alfa Corse, de Alfa-raceafdeling, op het punt failliet te gaan. De Italiaanse regering bracht redding, want het IRI (het Instituut voor Industriële Vormgeving) nam het race team over

Tekst: Benjan Spiele
Foto's: Benjan Spiele en CMC

ALFA ROMEO P3 VAN CMC

1 Het fraai vormgegeven motorblok is het hart van de P3. Het is goed te zien dat de motor eigenlijk uit twee viercilinderblokken bestaat. **2** Een aantal onderdelen die door de carrosserie aan het oog worden onttrokken. **3** De werkplek met prachtige klokken. Het stuur van dit voorseriemodel bestaat uit twee delen. Dat heeft nog enige aandacht.

4

4 Deze opengewerkte uitvoering zou op een autoshow niet misstaan. 5 Een blik op de minutieus weergegeven ophanging van het rechtervoorwiel. 6 Alle heel dunne bladveren van de veerpakketten bestaan uit afzonderlijke onderdelen. 7 De beplating aan de onderzijde kan eraf: gewoon de schroefjes losdraaien.

5

6

en de P3's werden in garages gestald. Scuderia Ferrari haalde de raceactiviteiten binnen, maar kon pas in augustus over de P3's beschikken. De auto was nog dermate goed, dat zes van de resterende elf races gewonnen werden. Niet alleen Nuvolari en Caracciola raceten met de Alfa, maar ook bekende coureurs als Chiron en Fagioli. In 1934 was de P3-heerschappij feitelijk voorbij. Vanaf toen heersten de zwaar gesubsidieerde Duitse zilveren pijlen ... behalve juist in de Duitse Großer Preis, waar Nuvolari nog één keer zegevierde met de P3.

De prachtige, door CMC gecreëerde en uit ruim 1.800 onderdelen bestaande P3 steekt met kop en schouders boven alle in de loop der tijd in diverse schalen uitgebrachte Alfa-racers uit. Telkens weer weten de

7

ontwerpers van dit Chinees-Duitse modelmerk de lat in superdetailering weer hoger te leggen. Als je de 1:18 P3 bekijkt, wordt het een ware ontdekkingsstocht, je ziet steeds weer iets nieuws. Een opsomming? Nee, de foto's vertellen het voornaamste. Vermeldenswaard is dat CMC heeft

geprobeerd zoveel mogelijk oorspronkelijke materialen te gebruiken (nu 85%) en zodoende het gebruik van kunststoffen verder te verminderen. Naast de Nuvolari-Alfa zal CMC over niet al te lange tijd met een aantal gelimiteerde oplagen van de P3 komen. Allereerst drie 1932 Caracciola-uitvoeringen, als winnaar van de Duitse GP #2, de GP van Monza #6 en de Klausen-race # 95. Uit 1933 drie winnende Scuderia Ferrari-uitvoeringen: Fagioli, GP van Italië #12, Chiron, GP Marseille #42 en nogmaals Fagioli die met #40 de race op het 27 km lange Franse Comminges-stratencircuit won. Er komt ook een Nuvolari-set, bestaande uit drie Alfa's waarmee hij drie races won. Deze set is intussen helaas uitverkocht, evenals de prachtige, opengewerkte Alfa Romeo P3 (zie foto).

